

กฎกระทรวงฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2567) คุ้มครองลูกจ้างทำงานบ้าน

ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 30 เมษายน 2567

ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ซึ่งใช้บังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานบ้านอันมิได้มีการประกอบธุรกิจรวมอยู่ด้วย

สรุปสาระสำคัญ

การใช้แรงงานทั่วไป

- ห้ามเรียกรับหรือรับหลักประกันการทำงาน
- ให้ปฏิบัติต่อลูกจ้างชายและหญิงโดยเท่าเทียม
- ห้ามล่วงเกินหรือคุกคามทางเพศ
- ให้บอกกล่าวล่วงหน้าก่อนเลิกจ้าง
- ลูกจ้างทำงาน 8 ชั่วโมงต่อวัน พักไม่น้อยกว่า 1 ชั่วโมง
- ลูกจ้างมีวันหยุดประจำปี 1 วันต่อสัปดาห์
- วันหยุดตามประเพณี 13 วันต่อปี รวมวันแรงงานแห่งชาติ
- มีวันหยุดพักผ่อนประจำปี 6 วัน
- ลาป่วยได้เท่าที่ป่วยจริง ได้รับค่าจ้างไม่เกินปีละ 30 วัน
- ลาภิกษุระอันจำเป็นได้ปีละ 3 วัน

การใช้แรงงานหญิง

- ห้ามให้ลูกจ้างหญิงมีครรภ์ทำงานเวลา 22.00 - 06.00 น. ทำงานล่วงเวลา หรือทำงานในวันหยุด
- ลาคลอดบุตร 98 วัน ได้รับค่าจ้างไม่เกิน 45 วัน
- ห้ามเลิกจ้างเพราะเหตุมีครรภ์

การใช้แรงงานเด็ก

- ห้ามจ้างเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี
- ห้ามเรียกรับหรือรับหลักประกันลูกจ้างเด็ก
- ห้ามจ่ายค่าจ้างลูกจ้างเด็กให้แก่บุคคลอื่น
- แจ้งการจ้างและแจ้งสิ้นสุดการจ้าง
- ลาฝึกอบรมปีหนึ่งไม่เกิน 30 วัน โดยได้รับค่าจ้าง

การจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด

- กำหนดค่าจ้างลูกจ้างชายและหญิงเท่าเทียมกัน
- จ่ายค่าจ้างเป็นเงินตราไทย ณ สถานที่ทำงานของลูกจ้าง
- ให้จ่ายค่าจ้างในวันหยุดประจำปี สัปดาห์ วันหยุดตามประเพณี และวันหยุดพักผ่อนประจำปี
- ให้จ่ายค่าทำงานในวันหยุดไม่น้อยกว่า 1 เท่าของค่าจ้างในวันทำงาน
- นายจ้างเลิกจ้างให้จ่ายค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีตามส่วน
- ให้จ่ายค่าจ้างให้ถูกต้องและตามกำหนด
- ห้ามหักค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด
- ให้จ่ายค่าจ้างไม่น้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ
- สิทธิในการยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงาน

บทกำหนดโทษ

หากนายจ้างฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามต้องระวางโทษปรับหรือจำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือปรับเป็นพินัย แล้วแต่กรณี

กฎกระทรวง
ฉบับที่ 15 (พ.ศ.2567)
และคำชี้แจง